

РЕШЕНИЕ

№ 424

гр. София, 26.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **7301** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 29005059 от 14.07.2021 г. на А. И. С., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 3, подадена чрез адв. В., срещу отказ на председателя на Софийски районен съд (СРС) за изплащане на допълнително трудово възнаграждение за 2020 г., обективиран в писмо с изх. № 9001413 от 25.06.2021 г.

С жалбата се навеждат оплаквания за незаконосъобразност на горепосочения отказ на председателя на Софийски районен съд за изплащане на допълнително трудово възнаграждение (ДТВ) за 2020 г. на жалбоподателката, като се излагат аргументи против мотива, че не е налице правна възможност и основание за изплащане на ДТВ за 2020 г. след приключване на бюджетната финансова година. Жалбоподателката се позовава на практика на Върховния административен съд в този смисъл – решения по адм. д. № 13928/2017 г. и по адм. д. № 8782 по 2018 г. Счита, че стеснителното тълкуване на Правилата за определяне и изплащане на средствата за допълнителни трудови възнаграждения, приети от пленума на В. с Протокол № 29 от 22.11.2018 г., би довело до ощетяване на служителите в съдебната система, тъй като дори при установена от съда с влязъл в сила акт незаконосъобразност на отказите за изплащане на ДТВ, реално няма да бъде изплатено такова предвид това, че заповедите на основание чл. 2 и чл. 3 от Правилата се издават в края на м. декември на съответната година, а ако бъдат обжалвани, съдебното решение във всеки един случай ще бъде постановено в следваща година. Допълва, че няма норма, която забранява

след одобрение от В. да се изплати ДТВ за предходна бюджетна година през настоящата. Поддържа се, че посочената празнота е призната от В. в протокол от заседание на комисията по правни въпроси към пленума на В., проведено на 11.01.2021 г., на което е заявена необходимостта от допълнение на Правилата, като се предвиди възможност в случаите на приключило дисциплинарно производство с влязъл в сила акт, с който не е наложено дисциплинарно наказание, на лицата по чл. 2 да се изплаща ДТВ за периода от образуване до приключване на производството, като средствата се начисляват и изплащат в рамките на бюджета на съответния орган на съдебната власт, одобрен за календарната година, в която е приключило производството с влязъл в сила акт. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени отказа на председателя на СРС да изплати на жалбоподателката А. С. ДТВ за 2020 г. и връщане на преписката с указания да бъде изплатено същото. Претендира направените разноски по делото по представен списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. В., която поддържа жалбата. Излага аргументи, че изричният отказ на председателя на СРС, обективиран в писмо до жалбоподателката, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, с който се засягат правата и законните интереси на същата, което обуславя и правния интерес от неговото обжалване. Допълва, че Правилата за определяне и изплащане на средствата за допълнителни трудови възнаграждения са приети от Висшия съдебен съвет на основание чл. 13 от Наредбата за структурата и организацията на работата заплата, следователно в рамките на своята оперативна самостоятелност председателят на СРС може да прецени дали да действа, кога и как да действа, но ограничено в рамките на закона.

Ответникът – председател на Софийски районен съд, не се явява, представлява се по делото от служител с юридическо образование – Л. Нерезова, която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение по чл. 78, ал. 8 от ГПК. Възражава срещу размера на претендираното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не дава становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е безспорно, че към спорния период от декември 2020 г. до постановяване на атакувания акт на 25.06.2021 г. А. С. е заемала длъжността съдебен секретар в СРС.

На 15.12.2020 г. е издадена Заповед № АС-580 на председателя на СРС, с която на основание чл.80, ал.1, т. 1 от ЗСВ, вр. с чл. 2, чл. 3, т. 1 и т. 2, чл. 5, чл. 6 и чл. 9 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети с решение на пленума на В. по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на В. по протокол № 28/21.11.2019 г., са определени условията за изплащане на допълнителни трудови възнаграждения за 2020 г. на служителите в СРС. Съгласно заповедта същата следва да бъде сведена до знанието на всички съдии и служители в СРС чрез публикуването ѝ в компютърната мрежа на съда. Жалбоподателката твърди, че заповедта е публикувана във вътрешната

компютърна мрежа едва на 20.01.2021 г., но без приложенията към нея.

На 11.02.2021 г. жалбоподателката С. входирала в СРС заявление вх. № 29001079, с което поискала да ѝ бъде издаден препис от Заповед № АС-580 на председателя на СРС, ведно с приложението, в което фигурира нейното име, за да се запознае с конкретното основание за отказ да ѝ бъде начислено ДТВ за 2020 г. Сочи, че то не е доведено до знанието ѝ и е неизвестно за нея.

На 02.03.2021 г. ѝ били предоставени исканите документи – препис от Заповед № АС-580/15.12.2020 г. на председателя на СРС, ведно с Приложение № 1 от същата, в което фигурирало името ѝ под т. 2 от списъка на лицата, на които не се изплаща ДТВ за 2020 г.

На 25.03.2021 г. С. подала заявление вх. № 29002129 до председателя на СРС, с което възразила срещу включването ѝ в Приложение №1 към заповедта, тъй като счита, че не попада нито в т. 1, нито в т. 2 на чл. 1 от същата. Акцентирала е върху това, че няма влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание, а висящото спрямо нея дисциплинарно производство било за нарушение, което се твърди да е извършено през 2019 г. Поради изложеното помолила допълнителното трудово възнаграждение за 2020 г. да ѝ бъде изплатено в пълен размер.

На 15.06.2021 г. жалбоподателката депозирала ново заявление с вх. № 29002129, с което моли да получи отговор на предходното, тъй като такъв не последвал, както и да ѝ бъде изплатено исканото ДТВ за 2020 г.

С писмо с изх.№ 9001413 от 25.06.2021 г. А. С. е уведомена, че при спазване на приетите от пленума на В. Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения не е налице правна възможност и основание за изплащането на ДТВ за 2020 г. след приключване на бюджетната финансова 2020 г. на СРС, поради което искането ѝ е оставено без уважение.

Към доказателствения материал по делото са приобщени представени от жалбоподателката писмени доказателства - копия на горепосочените заявления, заповеди, писма и други. Представено е копие на Протокол № 01 от заседание на комисията по правни въпроси към пленума на В. от 11.01.2021 г., в чиято т. 6.1. е предложено да се създаде допълнителен текст – „ал. 3“ в чл. 5, в Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети с решение на пленума на В. по протокол № 29/22.11.2018 г.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:
По допустимостта:

Оспорваният в настоящото съдебно производство отказ на председателя на СРС, обективиран в писмо изх. № 9001413 от 25.06.2021 г., настоящият състав намира, че покрива белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, доколкото непосредствено засяга права и законни интереси на жалбоподателката да получи плащане по трудово или приравнено на него правоотношение, макар и да не е със задължителен характер. С оглед на това жалбата е насочена срещу подлежащ на оспорване акт, който е неблагоприятен за жалбоподателката и това обуславя наличието на пряк интерес от оспорването му. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, видно от отбелязването на датата на връчване на акта върху представеното от ответника копие на писмо изх. № 9001413 от 25.06.2021 г. на председателя на СРС. Поради изложеното жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

На първо място, следва да се отбележи, че между страните няма спор по фактите. Спорът се състои в това – правилно ли са приложени спрямо А. С. Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения (ПОИСДТВ), приети с решение на пленума на В. по Протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на В. по протокол № № 28/21.11.2019 г.

Съгласно чл. 13 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата „с колективен трудов договор, с вътрешни правила за работната заплата и/или с индивидуален трудов договор могат да се определят и други допълнителни трудови възнаграждения за: 1. постигнати резултати от труда - текущо, за година или за друг период; 2. промени в условията на труд с временен характер, които водят до допълнително нервно-психическо натоварване, и в други условия, увреждащи здравето на работника; 3. участие в печалбата; 4. Други“. В ал. 2 от с.з. е предвидено, че с договорите и вътрешните правила по ал. 1 се определят условията за получаване и размерите на допълнителните трудови възнаграждения. В изпълнение на последната норма са приети ПОИСДТВ с решение на пленума на В. по Протокол № 29/22.11.2018 г.

Оспорваният индивидуален административен акт е издаден от председателя на СРС, който е компетентен орган с оглед чл.80, ал.1, т.1 ЗСВ, чл. 7, във връзка с чл. 9 от ПОИСДТВ. Конкретно за 2020 г. с решение от 19 ноември 2020 година пленумът на В. дава съгласие за определяне и начисляване от административните ръководители на допълнителни трудови възнаграждения на наетите по трудови и служебни правоотношения в органите на съдебната власт в рамките на утвърдените бюджети по §01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2020 година.“.

Актът е издаден в писмена форма – обективиран е в писмо изх.№ 9001413 от 25.06.2021 г. на председателя на СРС. Същият обаче не отговаря на изискванията за форма на акта с оглед минимално необходимото му съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно – липсват фактическите и правни основания за издаването му /т. 4 от с.з./. Актът е мотивиран лаконично със следните обстоятелства – „не е налице правна възможност и основание за изплащането на ДТВ за 2020 г. след приключване на бюджетната финансова 2020 г.“ на СРС. В Заповед № АС-580 на председателя на СРС, ведно с Приложение № 1 от същата, в което под № 2 фигурира името на А. С. в списъка на лицата, на които не се изплаща ДТВ за 2020 г., също липсва каквото и да е фактическо или нормативно основание за това – било то словесно или цифрово изражение на приложимата към случая правна норма. От представените писмени доказателства, по-конкретно заявленията на жалбоподателката, са налични данни за обстоятелства, евентуално относими към спора – а именно висящо дисциплинарно производство спрямо С. към датата на издаване на заповедта, но те са останали недоказани. Следва да бъде посочено, че дори да се приеме, че е било налице висящо дисциплинарно производство срещу С., това само по себе си не е достатъчно да се стигне до извод за законосъобразност на оспорвания отказ, доколкото следва безспорно да се установи, че нарушението, за което е образувано производството, се

твърди да е извършено през съответната година, за която се иска определяне и изплащане на ДТВ – в случая за 2020 г.

Ответникът не е представил преписката по случая, нещо повече – не е мотивирал и защитил по никакъв начин становището си за законосъобразност на акта. Действително, последният е издаден при оперативна самостоятелност на органа, но тя не е произволна, а е ограничена от закона, съответно не следва да излиза извън приетото с горепосочените ПОИСДТВ, в които са очертани условията и редът за определяне и изплащане на ДТВ.

В настоящия случай за жалбоподателката, а и за съда, са останали неясни основанията за постановения отказ поради пълната липса на мотиви на акта. Такива не се съдържат и в Заповед № АС-580/15.12.2020 г. на председателя на СРС, както и в Приложение № 1 от същата, в което фигурира името на А. С. в списъка на лицата, на които не се изплаща ДТВ за 2020 г. Нарушаването на формата на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, част от която е изискването той да съдържа фактическите и правните основания за издаването му, е основание за неговата унищожаемост. Липсата на мотиви е съществено нарушение на административнопроизводствените правила и винаги е основание за отмяна на административния акт като незаконосъобразен, тъй като мотивирането на административните актове е изискване за тяхната законосъобразност (чл. 146, т. 2 АПК) и необходимо условие за осъществявания контрол от страна на съда върху дейността на административния орган по издаването на акта (арг. от чл. 145, ал. 1 АПК).

В този смисъл е константната практика на Върховния административен съд относно липсата на мотивиране на административните актове, включително по сходни казуси – например Решение № 3770 от 23.03.2021 г. по адм. д. № 1179/2021 г., VI отд. на ВАС, Решение № 9595 от 14.07.2020 г. по адм. д. № 4070/2020 г., VI отд. на ВАС.

По второто искане на жалбоподателката за връщане на преписката на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона настоящият състав намира следното:

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ПОИСДТВ предвижда, че „за постигане на резултати по конкретни задачи, лицата по чл. 2 имат право на допълнителни възнаграждения, които се изплащат в рамките на утвърдения бюджет на съответния орган на съдебната власт по § 01-00 "Заплати". Съгласно § 3 от ДР на ПОИСДТВ „средствата за допълнителни възнаграждения на лицата по чл. 2, както и социалните, здравните осигуровки и задължителното пенсионно осигуряване, се начисляват и изплащат в рамките на одобрения за конкретната година бюджет на съответния орган на съдебната власт“. Няма обаче нормативни разпоредби в обратния смисъл, предвиждащи възможност при незаконосъобразен отказ за определяне и начисляване на ДТВ, който е признат за такъв по съответния ред, да бъде изплатено ДТВ за предходни години. Правомощието на административните ръководители по чл. 9, ал. 1 от ПОИСДТВ се ограничава в рамките на утвърдената бюджетна сметка за заплати на съответния орган на съдебна власт за текущата бюджетна година и се преклудира след приключването ѝ. Административните ръководители не могат да определят средства за допълнителни възнаграждения, отнасящи се за изминали отчетни финансови периоди, тъй като тази възможност е обвързана, на първо място, с текущото състояние на бюджета за съответната година, както и със съответно решение на пленума на В. в този смисъл за изплащане на ДТВ на магистратите и съдебните служители. Този извод се извежда от разпоредбата на чл. 2 от Правилата, съгласно която възможността за

изплащане на ДТВ е в зависимост от това има ли налични финансови средства по § 01-00 "Заплати" по бюджетите на органите на съдебната власт и неизползвани наличности от предходната година по бюджета на съдебната власт, след изплащане на всички задължения. В този смисъл е нормативната уредба към процесния период, а и към настоящия момент, както и преобладаващата практика на ВАС по сходни дела - Решение № 10225 от 21.07.2014 г. на ВАС по адм. д. № 5419/2014 г., VI отд., Решение № 11321 от 28.10.2015 г. по адм. д. № 4747/2015 г., VI отд. на ВАС, Решение № 10225 от 21.07.2014 г. по адм. д. № 5419/2014 г., VI отд. на ВАС, Решение № 131 от 07.01.2019 г. по адм. дело № 8782/2018 г., VI отд. на ВАС. Следва да бъде посочено, че в посоченото от жалбоподателката решение по адм. дело № 13928/2017 г. на ВАС се касае за начисляването и изплащането на вече определено ДТВ, какъвто не е настоящият, тъй като въобще не е определяно ДТВ на А. С.. Приетото с решение по адм. дело № 8782/2018 г. пък е точно в обратния смисъл, който е вложен и в настоящите мотиви.

Следва да се посочи за пълнота, че към момента няма данни да е прието решение на пленума на В. във връзка с направеното предложение за създаване на допълнителни разпоредби за изплащане на ДТВ за минал период. Доколкото последното е на етап предложение, без да е част от нормативната уредба, такова разрешение не може да бъде прилагано или съобразявано при постановяване на съдебното решение.

С тези мотиви настоящият съдебен състав намира оспорвания отказ на председателя на Софийски районен съд за изплащане на допълнително трудово възнаграждение на жалбоподателката А. С. за 2020 г., обективиран в писмо с изх. № 9001413 от 25.06.2021 г., за незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

По разноските:

При този изход на делото и своевременно заявената претенция за присъждане на разноски в полза на жалбоподателката, съдът следва да се произнесе и относно направеното възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар. Предвид това, че в случая материалният интерес е неопределяем, приложима е разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно която за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Жалбоподателката претендира точно 500 лв. за адвокатски хонорар, за което представя договор за правна защита и съдействие, който има характер и на разписка за реалното му заплащане. С оглед на изложеното се явява основателна претенцията за присъждане на разноски в пълен размер от 510 лв. по представения списък, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София-град, III- то отделение, 70- ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. И. С., ЕГН [ЕГН], **отказ** на председателя на Софийски районен съд за изплащане на допълнително трудово възнаграждение за 2020 г., обективиран в писмо с изх. № 9001413 от 25.06.2021 г.

ОСЪЖДА Софийски районен съд да заплати на А. И. С., ЕГН [ЕГН], сумата от 510 (петстотин и десет) лева за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на

Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: